

Recensie: Marja Schouten

Jean-Louis Fournier (vert. Macha Snouckaert van Schauburg): ‘Waar gaan we heen papa?’ Uitgeverij De Geus, Breda 2010. vert. van *Où on va, papa?* ISBN 9789044514636 (Meervoudig complex gehandicapt (MCG)/PO/1) Zie ook: www.degeus.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Een verhaal van een vader over zijn leven met zijn twee lichamelijk en geestelijk gehandicapte zoons, Mathieu en Thomas. Een aangrijpend relaas waarbij de schrijver zichzelf niet spaart.

Over de schrijver: De Franse Jean-Louis Fournier (1938) is schrijver, auteur en regisseur. Hij is de auteur van een aantal succesvolle essays en romans. *Waar gaan we heen papa?* werd bekroond met de Prix Femina en genomineerd voor de Prix Goncourt.

Korte beschrijving: Fournier opent zijn boek als een brief aan zijn twee zoons Mathieu en Thomas: ‘Toen jullie klein waren, kwam ik met Kerstmis soms in de verleiding jullie een boek cadeau te geven, bijvoorbeeld een *Kuifje*...Ik heb het nooit gedaan, jullie konden niet lezen. Jullie zullen nooit kunnen lezen...Ik zal jullie alsnog een boek cadeau geven. Een boek dat ik voor jullie heb geschreven. Zodat we jullie niet vergeten en jullie niet alleen een foto zijn op een invaliditeitskaart. Om dingen op te schrijven die ik nooit heb gezegd. Misschien schuldgevoelens. Ik was niet zo’n goede vader. Ik kon jullie vaak niet verdragen, jullie waren moeilijk lief te hebben. Met jullie moest je engelengeduld hebben, en ik ben geen engel.’ (Pagina 7) Tegelijkertijd vertelt Fournier een parallelle geschiedenis, die van de vader die graag twee gezonde zonen had opgevoed. Hij zegt ook gewoon dat hij jaloers is op ouders met ‘normale’ kinderen, dat hij trots had willen zijn op zijn zonen. Dat hij ze stiekem scheldwoorden had willen leren en ze had willen uitleggen hoe een verbrandingsmotor werkt.

Wat viel op: Fournier weet je met weinig woorden te raken. Ondanks de zwaarte van het onderwerp is het boekje lichtvoetig en humoristisch. En liefdevol! Chapeau.

Citaten: Pag. 67: ‘Een tijdje geleden was ik hevig geëmotioneerd. Mathieu zat een boek te lezen. Met tranen in mijn ogen liep ik naar hem toe. Hij hield het boek ondersteboven.’

Pag. 87: ‘Waren jullie zoals anderen, dan zou ik jullie hebben meegenomen naar het museum. We zouden samen schilderijen hebben bekeken van Rembrandt, Monet, Turner en nog eens Rembrandt...’

Pag. 88, 89:

‘Maar waren jullie zoals de anderen

Misschien dat jullie op school niets zouden hebben uitgespookt.

Jullie zouden met een trut zijn getrouwd.

Jullie zouden zijn gescheiden

En misschien dat jullie gehandicapte kinderen zouden hebben gekregen.

We hebben geboft.’

Recensies: Maarten Moll (Het Parool 15/09/2010): ‘Toen ik *Waar gaan we heen papa?* uit had, knuffelde ik mijn twee gezonde dochters langdurig. Volledig schaamteloos.’

Helena Villovitch (*Elle*): 'Ik ben oprecht verrast door de humor en het talent waarmee zo'n gevoelig onderwerp wordt aangepakt.'